

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJIN *Nedjelja, 14. srpanj 2019.* [\[Multimedia\]](#)

Milosrđe prema čovjeku u potrebi pravo je lice ljubavi

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas nam Evanđelje stavlja pred oči slavnu prisodobu o „dobrom Samarijancu“ (usp. *Lk 10, 25-37*). Na pitanje nekog zakonoznanca o tome što je potrebno da bi se baštinilo vječni život, Isus ga poziva da pronađe odgovor u Svetome pismu te kaže: „Ljubi Gospodina Boga svojega iz svega srca svoga, i svom dušom svojom, i svom snagom svojom, i svim umom svojim; i svoga bližnjega kao sebe samoga!“ (r. 27). Postojala su, međutim, različita tumačenja o tome koga bi se trebalo smatrati „bližnjim“. Naime, taj čovjek nadalje pita: „A tko je moj bližnji?“ (r. 29). Tada Isus odgovara prisodobom, ovom prekrasnom prisodobom: pozivam sve vas da pročitate današnje Evanđelje, Evanđelje po Luki, deseto poglavlje, redak 25. To je jedna od najljepših prispodobi iz Evanđelja.

Ova je prispodoba postala paradigmatskom za kršćanski život. Ona je postala model kako kršćanin mora djelovati. Zahvaljujući evanđelistu Luki, imamo ovo blago.

Protagonist ove kratke prispodobe je Samarijanac, koji na putu nailazi na čovjeka kojeg su opljačkali i pretukli razbojnici te preuzima brigu za njega. Znamo da su Židovi s prezirom gledali na Samarijanca, promatrajući ih kao one koji su se otuđili od Izabranog naroda. Nije, dakle, slučajnost da je Isus izabrao upravo Samarijanca kao pozitivnog lika u prispodobi.

Na taj način želi nadvladati predrasude, pokazujući da je također stranac, i onaj koji ne poznaje pravog Boga i ne dolazi u njegov hram, sposoban ponašati se u skladu s njegovom voljom, osjećajući suosjećanje prema bratu u potrebi i pomažući mu svim sredstvima koja su mu na raspolaganju.

Istim tim putem, prije Samarijanca, bili su prošli svećenik i levit, to jest ljudi posvećeni bogoštovlju. Međutim, vidjevši siromašnog čovjeka na tlu, otišli su dalje ne zaustavivši se, vjerojatno zato da se ne onečiste njegovom krvlju. Jedno su ljudsko pravilo vezano uz bogoštovlje – ne onečistiti se

krvlju – stavili ispred velike Božje zapovijedi, koji prije svega želi milosrđe.

Isus, dakle, predlaže kao uzor Samarijanca, upravo onoga koji nije imao vjere! I mi pomislimo na tolike ljude koje poznajemo, koji su možda agnostici, koji čine dobro. Isus je odabrao za uzor osoba koja nije bila vjernik.

I taj čovjek, ljubeći svoga brata kao sebe samoga, pokazuje da ljubi Boga svim srcem svojim i svom snagom svojom – Boga kojega nije poznao! –, i istodobno izražava istinsku religioznost i puno čovječstvo.

Nakon što je ispriopovijedao ovu prekrasnu prispodobu, Isus se ponovno obraća zakonoznancu koji ga je upitao: „Tko je moj bližnji?“ te mu reče: „Što ti se čini, koji je od ove trojice *bio bližnji* onomu koji je upao među razbojнике?“ (r. 36). Na taj način stubokom izokreće pitanje svoga sugovornika, ali i logiku svih nas.

Daje nam do znanja da nismo mi ti koji, prema našim kriterijima, definiramo tko je bližnji a tko ne, nego osoba u potrebi mora biti u stanju prepoznati tko je njezin bližnji, to jest „*onaj tko mu iskaza milosrđe*“ (r. 37). Biti sposobni oćutjeti samilost: to je ključno. To je ključno za nas. Ako pred osobom u potrebi ne osjetiš samilost, ako ti se u srcu ne probudi ganuće, to znači da nešto nije u redu. Budi oprezan, budimo oprezni. Ne dopustimo da nas povuće sebična neosjetljivost. Sposobnost suosjećanja postala je kamen kušnje kršćanina, štoviše Isusova ućenja.

Sâm Isus je Oćeva samilost prema nama. Ako prolaziš ulicom i vidiš beskućnika kako ondje leži i proćeš pokraj njega a da ga ni ne pogleđaš ili pomisliš: „To mu je učinilo vino. On je pijanac“, nemoj se pitati je li taj čovjek pijan, nego se zapitaj je li tvoje srce otvrdnulo, je li ti srce postalo led.

Ovaj zaključak pokazuje da je milosrđe prema ljudskom životu u stanju potrebe pravo lice ljubavi.

Tako se postaje Isusovim pravim ućenikom i oćituje se Oćevo lice: „Budite milosrdni, kao što je vaš Otac milosrdan“ (Lk 6, 36). A Bog, Otac naš, je milosrdan zato što je suosjećajan; on je sposoban imati tu samilost, približiti se našoj boli, našem grijehu, našim manama, našim bijedama.

Neka nam Djevica Marija pomogne shvatiti i iznad svega sve više živjeti neraskidivu vezu koja postoji između ljubavi prema Bogu, našem Ocu, i konkretne i velikodušne ljubavi prema našoj braći, i neka nam dadne milost da imamo suosjećanje i rastemo u samilosti.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre, želim još jednom izraziti svoju blizinu ljubljenom venezuelskom narodu, koji

je posebno teško kušan krizom koja traje već duže vrijeme. Molimo Gospodina da nadahnjuje i prosvijetljuje uključene strane, kako bi što prije prispjele dogovoru kojim će se okončati patnja naroda za dobrobit zemlje i čitave regije.